

עין משפט  
גר מצוה

[illegible][illegible]

ייתי רגיל לומר קניא דממשמע מחני  
דפריכא ליה מינה ומאי קאמר  
גיומי החזירי אדרבה רבה צר אכזה  
בו החזירו ועוד הקשה רבינו תם

יב הונא אדרב הונא דהתם קאמר

אסמכתא קניא דכשעת מתן מעות  
הכל והיכי פריך <sup>ט</sup>צריש נדריס (דף  
) מהא דאמר רב נחמן אסמכתא  
קניא והא סבירא ליה קניא ומתוך  
מה אפילו לא קניא אסמכתא בעלמא

השם (ש) קניט טפ  
בחיבורו נשך  
שם דעשה לו טובה שחלטה לו וגומר  
לעמו להקטנו יותר ועוד דחפס  
לזה ואין אני מבין בזה דבא דרב  
מן (ה) עשה לו כמו כן טובה ומיהו  
ה שחטו הנוצח דחפס אחי שחט

הוא דרב נחמן לא תפס אלא שלש  
לא בדבר הוה דבבא מליעא דחפס  
מלוה הקרקע במשכון ומהאי טעמא  
וי אחי שפיר לרב נחמן דאמר אף  
אחר מחן מעות קנה הכל וגם

הוארך מיומי להחזירו אע"פ שהיה  
עם מילתיה דרבה בר אבנה ועוד י"ל  
בבב הוא שכל אקמכתא שאין דעת  
אחד ואחד (ש) שהיה האקמכתא  
אין אומרים כלל אלא להקמין חכרו  
דבריו אבל הכא אין זה להחזירו

דבריו אלא לגמרי הלווה על מנת  
שחשקע בידו אם לא יפרעוהו עד שלש  
שנים ומהאי טעמא נמי אחי שפיר לרב  
מן: **מועמיד** ע"ז עדים. נראה  
למעיל לענין זה שפושן אותו מלוה

וְעַתָּה בְּעֵדוֹת דְּבִשְׁבִּיל הַחֲתוּמִּים הַבָּאִים  
מִי כֵן לֹא הָיָה אֵלֶּה מְלוּה ע"פ וְקִיּוּם  
שֶׁ הַעֲדִים עוֹשִׂין אִתּוֹ: **וְכֵן** אֲפִי  
קוֹעֵי מִמוֹנָה וּלְקַמֵּן נִמִּי מִיִּרְי שִׁמְכִי  
וְזוֹ בְּגִמְרָה מִקְרָעֵן אֶת הַשֹּׁטֶר כ"ו:  
וְהַלְוָה

המבטאים לחזירו דבר על מנת  
לקמיה דרבי אמי. דיני אסמכתא:  
סה וביאך אומר לא קניא: ופסיק

ימים דין חשוב ונדלג אלים כדלמ  
מדי עליו עדים. היודעים מלימתי  
טר והזמן והמעות: נמחק שער.  
ור כך חותמין את שמותם בסוף:  
גמ'

ה' מרת מרים שלי ושלך שלך אלא יכתבו לש  
אלה כלבד: ורשבי' אומר אין כופין. אלא להל  
לא דכ"ע עזרובא היינו טעמא דרשב"ג דא"ל  
פתח' עין: דמית' על כתיובא ארבא. כתי' ארוב:  
ל' ה' הפרע' על יום פלוני חן לו שטרו ויגבה דמי  
בזכר' דרעו' שיכול לפרוע' על הזמן ועל כל מקוה  
ש'ה. אספוק כמו שלימיני. ואפי' אין הלכה כר' י  
ש'ה: כולו: מעמיד עליו על השטר עדים. אריאורו

בשטור. והן ביד עושין לו קיום, שיכתבו לו על גבי